

ΑΝΤΑΡΣΥΑ-3^η Συνδιάσκεψη- ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

α. Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

18. Η κοινωνική κατάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων τα τελευταία χρόνια έχει χειροτερεύσει δραματικά.

Η ανεργία πάνω από 1,5 εκ. εργαζόμενων έχει γίνει μόνιμη. Το ίδιο και οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, που αγγίζουν το 50% των νέων θέσεων εργασίας. Τα ποσοστά της ανεργίας και των εργασιακών σχέσεων γαλέρας σαρώνουν, ιδιαίτερα στην νέα βάρδια της εργατικής τάξης, που θεωρεί την εργασιακή σταθερότητα και την ασφάλιση άπιαστο όνειρο. Οι μισθοί έχουν πέσει από 25-40% μέσα σε 5 χρόνια, το ίδιο και οι συντάξεις. Πάνω από 400.000 νέοι -κυρίως υψηλής μόρφωσης και ειδίκευσης- έχουν μεταναστεύσει.

Η επίθεση όμως και η εφαρμογή μνημονιακών πολιτικών δεν έχουν αφήσει ανεπηρέαστη την κατάσταση της εργατικής τάξης και του κινήματος της. Κρίσιμα τμήματα της εργατικής τάξης που αποτελούσαν «κορμό» του συνδικαλιστικού κινήματος (οικοδομή, ναυπηγεία, μέταλλο κ.ά.) έχουν συρρικνωθεί σε μεγάλο βαθμό ενώ τα νέα τμήματα χαρακτηρίζονται από ριζικά διαφορετικές εργασιακές σχέσεις, είναι σε μεγάλο βαθμό ανοργάνωτα και χωρίς συνδικαλιστική παράδοση και πείρα.

Η κατάσταση δεν είναι καλύτερη για τα «μη προλεταριακά» - μικροαστικά στρώματα. Στον αγροτοδιατροφικό τομέα η κυβερνητική πολιτική έχει στόχο την πλήρη εξάλειψη των εργατοαγροτών, το χτύπημα της μικρομεσαίας αγροτιάς, που είτε συντρίβεται είτε μετατρέπεται σε σύγχρονους σκλάβους των τραπεζιτών μέσα από το σύνολο των μνημονιακών μέτρων (υπερδανεισμός, υποθήκευση της γης στην Τράπεζα Πειραιώς, συμβολαιακή γεωργία κλπ). Παράλληλα προχωράει η ταξική διαφοροποίηση στο χωριό με τη δημιουργία και την ανάπτυξη ενός στρώματος νεοτσιφλικάδων, επιχειρηματιών, εμπόρων που -σε διασύνδεση με τις βιομηχανίες του αγροτοδιατροφικού τομέα- κυριαρχούν στον χώρο. **Η τραγική κατάσταση των εργατών γης συνεχίζεται.** Μετανάστες οι περισσότεροι και ανασφάλιστοι, με ελάχιστα ή ανύπαρκτα δικαιώματα και με τον ρατσισμό παρόντα, είναι τα πρώτα θύματα της **καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στην ύπαιθρο.**

Στο πλαίσιο των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που επιβάλλει το κεφάλαιο προωθείται και η «απελευθέρωση των αγορών» δηλαδή η εκτόπιση των παλιών μικροαστικών και ελευθεροεπαγγελματικών στρωμάτων (μηχανικοί, δικηγόροι, φαρμακοποιοί), που συντρίβονται ποικιλοτρόπως (ανεργία, εξοντωτικές ασφαλιστικές εισφορές, απελευθέρωση αμοιβών κ.ο.κ.). Τα στρώματα αυτά κυρίως τίθενται εκτός αγοράς εργασίας, ενώ μικρότερο μέρος τους προλεταριοποιείται, παράλληλα με το ξεχώρισμα μιας μικρής μερίδας ανώτερων μεσαίων στρωμάτων που θα αναβαθμιστούν, με βαθύτερη σύνδεση και εξάρτηση από το μεγάλο κεφάλαιο.

19. Η αστική τάξη δεν έχει άλλο δρόμο από την ολομέτωπη επίθεση στον κόσμο της εργασίας. Παρά το γεγονός ότι η θέση του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό έχει υποβαθμιστεί (χτύπημα της βαλκανικής εξάπλωσης, έλεγχος των τραπεζών και βασικών επιχειρηματικών κλάδων μέσα από την ανακεφαλαιοποίηση και την αναδιάρθρωση των κόκκινων δανείων και τις ιδιωτικοποιήσεις από το πολυεθνικό κεφάλαιο), η ελληνική αστική τάξη είναι υπέρμαχος της μνημονιακής επίθεσης και της ευρωπαϊκής προοπτικής όχι μόνο για λόγους οικονομικούς (βάθεμα της εκμετάλλευσης) αλλά και για πολιτικούς λόγους. Μέσα από αυτήν στερεώνει στρατηγικά την εξουσία της στο εσωτερικό της χώρας, εντάσσεται και διεκδικεί ρόλο στο εξωτερικό. **Ενοποιείται πολιτικά μέσα από το αστικό κράτος και την ΕΕ και στηρίζει αυτή την πολιτική μέχρι τέλους.**

Στην επίθεση αυτή, η αστική τάξη συμμετέχει στο σύνολό της. Δεν υπάρχει αυτή την στιγμή μερίδα της αστικής τάξης, η οποία να έχει διαφορετική στρατηγική από την ευρωπαϊκή προοπτική και την ολοκληρωτική επίθεση. Γι' αυτό και αποτελεί αυταπάτη η ύπαρξη «εναλλακτικής λύσης», κεύσανου ή άλλου τύπου, σε συμμαχία με την αστική τάξη ή μερίδες της. Η στάση της στο δημοψήφισμα της 5^{ης} του Ιούλη ήταν μια ξεκάθαρη επιβεβαίωση αυτής της θέσης. Κάθε άλλη εκτίμηση οδηγεί σε λαθεμένα και ουτοπικά συμπεράσματα.

20. Οι παραπάνω εξελίξεις οριοθετούν καθαρά τα **δύο στρατόπεδα στην ελληνική κοινωνία**. Από την μια η εργατική τάξη (εργαζόμενη και άνεργη), η μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, η πλειοψηφία των νέων επιστημόνων, η φτωχή και μεσαία αγροτιά, τα αυτοαπασχολούμενα και τα κατώτερα στρώματα ελευθέρων επαγγελματιών είναι το μπλοκ των δυνάμεων που συνθλίβονται από την καπιταλιστική επίθεση και την αντιδραστική αναδιάρθρωση και έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την ανατροπή της.

Από την άλλη, οι δυνάμεις του κεφαλαίου (εφοπλιστές, τραπεζίτες, βιομήχανοι), και οι σύμμαχοί τους (ανώτερα μεσαία στρώματα και ανώτερη κρατική γραφειοκρατία), σε πλήρη συμμαχία με τον ιμπεριαλισμό αποτελούν το κοινωνικό ταξικό μπλοκ της επίθεσης.

21. **Η παγκόσμια δομική κρίση του καπιταλισμού αποτελεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο εξελίσσεται και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.** Κόντρα στις θεωρίες ότι η ελληνική κρίση αποτελεί μια «ιδιαιτερότητα», ότι οφείλεται στην «χαμηλή ανταγωνιστικότητα της οικονομίας εξαιτίας του κρατικού παρεμβατισμού», την έλλειψη «μεταρρυθμίσεων», τους «τεμπέληδες του νότου» κλπ, η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού έχει μονιμότερα χαρακτηριστικά και είναι αποτέλεσμα της κερδοσκοπικής δράσης των καπιταλιστών και της κρατικής πολιτικής εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους.

Οι πρώτες συνέπειες της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΕ άρχισαν να εμφανίζονται στην Ελλάδα ήδη από τη δεκαετία του '80. Αντί για την είσοδο στη γη της επαγγελίας, όπως υποστήριζαν οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου, άνοιξε μια περίοδος οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής που καλούνταν να πληρώσουν πρώτα και κύρια οι εργαζόμενοι και τα πλατιά λαϊκά στρώματα. Η συρρίκνωση της μικρομεσαίας αγροτιάς, προωθήθηκε ταχύτατα μέσα από την ΚΑΠ (επιδοτήσεις στην αστική τάξη του αγροτοδιατροφικού τομέα, κατά στρέμμα και όχι κατά προϊόν, ποσοστώσεις για τα προϊόντα του Νότου κ.ά.). Ολόκληροι παραδοσιακοί βιομηχανικοί κλάδοι συρρικνώθηκαν απελπιστικά ή διαλύθηκαν (κλωστοϋφαντουργία, ναυπηγεία, μέταλλο κ.ά.). Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, από το μερίδιο 34% που είχε η βιομηχανία στην ελληνική οικονομία πριν από την ένταξη στην ΕΕ, σήμερα έχει πέσει στο 10%.

Η πρώτη μεγάλη εκτίναξη του χρέους έγινε εκείνη την περίοδο, όταν το δημόσιο διέσωσε τις τράπεζες και φορτώθηκε τα χρέη των βιομήχανων και των εφοπλιστών οι οποίοι, έχοντας μετατρέψει τα περιφέρμα «θαλασσοδάνεια» που είχαν πάρει για να ανοιχτούν στις αγορές της Μέσης Ανατολής σε καταθέσεις στην Ελβετία, άφηναν πίσω τους «προβληματικές» επιχειρήσεις. Τα επόμενα χρόνια οι φοροαπαλλαγές στους πλούσιους, οι τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες, η διαρκής αύξηση των τόκων, συνέβαλαν στην αύξηση του δημόσιου χρέους. Την περίοδο 2000-2007 διπλασιάστηκε το ιδιωτικό χρέος στην Ελλάδα, όταν οι έλληνες τραπεζίτες μπορούσαν να δανείζονται φθηνά από την ΕΚΤ και στη συνέχεια να δανείζουν τους επιχειρηματίες φίλους τους για να προχωρούν σε «επενδύσεις» σε ακίνητα στο Λονδίνο, σε κερδοσκοπικά hedge funds στο εξωτερικό, σε εξαγορές τραπεζών στα Βαλκάνια ή την Τουρκία.

Με το ξέσπασμα της κρίσης το 2008, το κράτος δανείστηκε για να διασώσει για άλλη μια φορά τις τράπεζες μετατρέποντας το ιδιωτικό χρέος σε δημόσιο, ένα δημόσιο χρέος που είχε ήδη φτάσει στο 100% του ΑΕΠ. Έτσι από το 25% του ΑΕΠ το 1982 όταν μπαίναμε στην ΕΕ το χρέος σήμερα –μετά και τα τρία εξοντωτικά για το λαό Μνημόνια- έχει εκτιναχθεί κοντά στο 200% του ΑΕΠ!

Τα χρόνια που πέρασαν επιβεβαιώθηκε ότι η βασική χρήση του «δημόσιου χρέους» δεν είναι παρά η λειτουργία του ως μοχλός πίεσης για τη συνεχή επιβολή αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων για την αντιμετώπιση της κρίσης από αστική σκοπιά. Σε δεύτερη μοίρα έρχεται και για τους ίδιους τους δανειστές η αποπληρωμή του, η οποία είναι αδύνατη. Επιδιώκουν να είναι μια μόνιμη θηλιά στο λαιμό της εργατικής τάξης και του λαού για τη συνεχή επιβολή μέτρων σε βάρος τους.

22. Αγνοώντας και συγκαλύπτοντας τα πραγματικά προβλήματα του λαού σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να δικαιολογήσει τα καταστροφικά μέτρα που λαμβάνει, προβάλλοντας την δικαιολογία ότι πρόκειται για έναν «επώδυνο» αλλά «αναγκαίο» συμβιβασμό, οι συνέπειες του οποίου θα βελτιώνονται από «ισοδύναμα μέτρα ανακούφισης» για τον κόσμο, με την διαρκή υπόσχεση ότι ανοίγει ο δρόμος για την «απομείωση» του χρέους και τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος. Με αυτή την επιχειρηματολογία ο ΣΥΡΙΖΑ ρίχνει νερό στον μύλο του «μονόδρομου» τον οποίο η αστική τάξη χρόνια τώρα προσπαθεί να επιβάλλει στους εργαζόμενους.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, **το πρόγραμμα του τρίτου μνημονίου είναι καταδικασμένο σε οικτρή αποτυχία** (σε σχέση με τους στόχους που το ίδιο θέτει), όπως και τα προηγούμενα, πράγμα που θα έχει καταλυτικές επιπτώσεις σε όλο το πολιτικό σύστημα.

Οι πιθανότητες να αποπληρωθεί το χρέος που έχει δημιουργηθεί, ή έστω να μειωθεί σε επίπεδα που θα είναι διαχειρίσιμα, είναι μηδαμινές. Επιπλέον, καταρρέουν ανοιχτά οι αυταπάτες που καλλιεργούσε ο ΣΥΡΙΖΑ ότι η λύση βρίσκεται στη μεγαλύτερη ενοποίηση των θεσμών της ευρωζώνης για να γίνει το δημόσιο χρέος όλων των χωρών-μελών «ευρωπαϊκό» (λ.χ. με την έκδοση ευρωμόλογων), για να ενισχυθεί η τραπεζική ενοποίηση (με την εποπτεία όλων των ευρωπαϊκών τραπεζών από την ΕΚΤ), για να προχωρήσουν κοινά ευρωπαϊκά επενδυτικά προγράμματα από τις Βρυξέλλες. Είναι αυταπάτη ότι μια νέα «αναδιάρθρωση» του χρέους, που μπορεί να συμφωνηθεί από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές, θα είναι πιο συμφέρουσα από την καταστροφή που προκάλεσαν οι «επιμηκύνσεις» του ΓΑΠ και το PSI Παπαδήμου-Βενιζέλου.

Ανεδαφικοί είναι και οι κυβερνητικοί ισχυρισμοί για «εκτίναξη» και «ανάπτυξη» μετά την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Μεταξύ 2008 και 2015 οι ελληνικές τράπεζες έχουν χάσει καταθέσεις 118 δισεκατομμυρίων ευρώ, ενώ οι μετοχές των τεσσάρων «συστημικών» τραπεζών από το 2010 έχουν χάσει μέχρι 99% της χρηματιστηριακής αξίας τους! Η ύφεση, η φυγή κεφαλαίων, η εκροή καταθέσεων, η διόγκωση των «κόκκινων δανείων» είναι στοιχεία ενός φαύλου κύκλου που έχει στο κέντρο του **το ρόλο του τραπεζικού συστήματος στην κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.** Η «ανακεφαλαιοποίηση» των τραπεζών οδήγησε ήδη στον έλεγχο του ελληνικού τραπεζικού συστήματος από τα αρπακτικά, παλιά και νέα, ντόπια και διεθνή. Το κόστος αυτής της διαδικασίας θα το πληρώσουν οι εργαζόμενοι συνολικά: οι εργαζόμενοι στις τράπεζες με απολύσεις και συμπίεση του εργασιακού κόστους για να ανακάμψει η κερδοφορία, οι κάτοχοι των «κόκκινων» δανείων που θα χάσουν τα σπίτια τους, η νεολαία και οι εργαζόμενοι με τη νέα αύξηση της ανεργίας μέσα από την βίαιη αναδιάρθρωση και τα κλεισίματα επιχειρήσεων που έρχονται, οι μικρομεσαίοι με τα «κόκκινα επιχειρηματικά δάνεια» που κινδυνεύουν να πέσουν στα νύχια των distress funds. Και βέβαια θα το πληρώσουν όλοι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι μέσα από τα τοκοχρεολύσια για το χρέος που φορτώνεται το δημόσιο για τη διάσωση των τραπεζών.

Συμπερασματικά, η πραγματικότητα πίσω από την κυβερνητική πολιτική διαγράφεται εφιαλτική. Ο «συμβιβασμός» του ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν επιδέχεται βελτιώσεις, αλλά κλειδώνει μια προοπτική που μεταφράζεται σε ανάγκη συνεχούς λήψης μέτρων, βαθέματος των ιδιωτικοποιήσεων και διαρκείς πιέσεις για χάρη της κερδοφορίας των τραπεζών, των καπιταλιστών και της εξυπηρέτησης του χρέους.

β. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΧΕΤΙΣΜΟΣ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

23. Το κίνημα έδωσε τεράστιες μάχες το προηγούμενο διάστημα. Με την δράση του καθυστέρησε την επίθεση -είναι χαρακτηριστικό ότι η νέα κυβέρνηση επιχειρεί να περάσει μέτρα που η εφαρμογή τους προγραμματιζόταν για το 2012. Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην κρίση πολιτικής εκπροσώπησης, που οδήγησε στη συνεχή αλλαγή ή και ανατροπή

μνημονιακών κυβερνήσεων τα προηγούμενα χρόνια και στην ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ (με όλο το φορτίο και την ελπίδα για μια άλλη πολιτική που εξέφραζαν οι ψηφοφόροι του) τον Γενάρη του 2015, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο σαρωτικό ΟΧΙ του Δημοψηφίσματος.

Οι εξελίξεις σφραγίστηκαν από τις μεγάλες πανεργατικές απεργίες και τις πλατείες το 2010-2012 αλλά και στη συνέχεια από τις απεργίες διαρκείας σε κλάδους, τις καταλήψεις σε χώρους δουλειάς, τους συντονισμούς από τα κάτω, τους δεκάδες μικρούς και μεγάλους αγώνες, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Κορυφώσεις αυτών των αγώνων είδαμε στην ΕΡΤ, στις καθαρίστριες, στους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων. Ακολούθησε η έκρηξη του αντιφασιστικού και αντιρατσιστικού κινήματος που έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την αποδυνάμωση της συμμορίας της Χρυσής Αυγής.

Από το 2012 και μετά το κίνημα βίωσε μια καμπή. Οι αγώνες δεν σταμάτησαν και σε πολλές περιπτώσεις ήταν σημαντικοί. Ωστόσο, η εκρηκτικότητα και ο συντονισμός των αγώνων δεν έφτασε στο επίπεδο των γενικών απεργιών, των λαϊκών συνελεύσεων, των πλατειών και των καταλήψεων δημοσίων κτιρίων την περίοδο 2010-2012.

Στην αποδυνάμωση αυτή έπαιξε σημαντικό ρόλο η καλλιέργεια της αναμονής της κοινοβουλευτικής λύσης από το ΣΥΡΙΖΑ, κάτι που συνεχίστηκε τους πρώτους μήνες μετά τις εκλογές του Γενάρη του 2015, σε πείσμα των απόψεων που προφήτευαν μια αυτόματη αντικειμενική όξυνση των αγώνων με την εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης. Υπάρχουν πολιτικές ευθύνες για τη σχετική υποχώρηση του κινήματος, που δεν μπορούν να αποδοθούν μόνο στις μεγάλες δυσκολίες, που πράγματι παρουσιάζει η σημερινή κατάσταση του κόσμου της δουλειάς: ανεργία, εργοδοτική τρομοκρατία, ανυπαρξία σταθερών μορφών οργάνωσης των ανέργων, κυριαρχία του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού παρά την ολοκληρωτική του αναξιοπιστία.

Οι εξαιρετικοί αγώνες των πέντε τελευταίων χρόνων γκρέμισαν διαδοχικά τέσσερις κυβερνήσεις και ανέβασαν την αυτοπεποίθηση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης. **Ταυτόχρονα όμως ανέδειξαν και τα όριά του εργατικού κινήματος, σε σχέση με τις ανάγκες της περιόδου, δηλαδή το βάθος και τον ιστορικό χαρακτήρα της επίθεσης.** Πολιτικά όρια (αδυναμία να προσεγγίσει και κυρίως να στηρίξει και να παλέψει για έναν άλλο δρόμο σε ρήξη με κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ), στην ταξική συγκρότηση (πολύ χαμηλή συνδικαλιστική πυκνότητα στον ιδιωτικό τομέα, αδυναμία οργάνωσης των ανέργων κλπ.) και οργανωτικά όρια (κυριαρχία του γραφειοκρατικού εργοδοτικού συνδικαλισμού, αδύνατη δημοκρατική συγκρότηση, διασύνδεση με τους μηχανισμούς του κράτους και της ΕΕ κ.ά.).

Στα όρια αυτά θα πρέπει να εγγραφεί το σχετικά μικρό βάρος της πρωτοπορίας, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ειδικότερα, μέσα στο εργατικό κίνημα και, ως εκ τούτου, η αδυναμία της μέχρι τώρα να παραγκωνίσει τις ηγεσίες του ρεφορμισμού.

Αυτά τα όρια, όμως, δεν έχουν εξαντλήσει τη δυναμική του κινήματος. Το κίνημα για το ΟΧΙ έφερε εκ νέου τους εργαζόμενους στο προσκήνιο. Παρά την οδυνηρή επιβολή του μνημονίου το καλοκαίρι, νέοι αγώνες εμφανίστηκαν μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου. **Οι δύο πανεργατικές απεργίες επιβεβαιώνουν ότι η εργατική τάξη δεν είναι «ιδιοκτησία» κανενός.** Όσοι βιάστηκαν να ξαναγυρίσουν σε θεωρίες για την «αδυναμία» του κινήματος

να παλέψει, για ιστορική ήττα ή για σταθεροποίηση του συστήματος, διαψεύδονται. **Για να μπορέσει όμως το κίνημα να πολλαπλασιάσει τη δυναμική του και να ξεπεράσει τα όρια, θα πρέπει η αμηχανία της εκλογικής αναμονής, η λογική της ανάθεσης σε μια αριστερή κυβέρνηση και η απογοήτευση να ξεπεραστούν οριστικά από μια νέα κατεύθυνση ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.**

Το συνολικό αποτέλεσμα είναι ότι το κίνημα **από την μια έφτασε σε πολύ υψηλά επίπεδα σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική.** Συνέβαλε να απονομιμοποιηθεί η μνημονιακή επίθεση, να καθυστερήσει την επίθεση, να πέσουν τέσσερις έως τώρα κυβερνήσεις, να υπάρξουν στοιχεία «κρίσης ηγεμονίας του αντίπαλου». **Από την άλλη δεν έφτασε στο επίπεδο να ανατρέψει το σύνολο της επίθεσης,** να δημιουργήσει σε έκταση τα όργανα του, **να επιβάλλει την δική του λύση** σε κόντρα με τον ταξικό αντίπαλο και τις ρεφορμιστικές διαχειριστικές αυταπάτες.

24. Το διάστημα αυτό πολιτικές και ιδεολογικές αντιλήψεις της άρχουσας τάξης **δέχτηκαν σοβαρά πλήγματα στη λαϊκή συνείδηση.** Η εργαζόμενη πλειοψηφία κατανοεί ότι τα μνημόνια δεν αποτελούν παρά ένα όπλο στα χέρια του κεφαλαίου για τα πέρασμα της πολιτικής του. **Το ευρώ και η ΕΕ αμφισβητούνται από σημαντικά τμήματα του λαού** και στην περίοδο του δημοψηφίσματος φάνηκε ότι είναι δυνατόν αν ο λαός δει ότι διαμορφώνεται η δυνατότητα άλλης πολιτικής πρότασης να αψηφήσει τους εκβιασμούς.

Από την άλλη πλευρά **στην λαϊκή συνείδηση βαραίνουν καταλυτικά** οι δυσκολίες της μάχης, ο αρνητικός διεθνής συσχετισμός και η ιμπεριαλιστική κυριαρχία, η έλλειψη οποιουδήποτε άλλου παραδείγματος τουλάχιστον στην Ευρώπη, η διάψευση της λαϊκής προσδοκίας για άλλη πολιτική από την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση.

25. Συνολικά το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό μνημονιακό στρατόπεδο και οι δυσκολίες στην κατάσταση της εργατικής τάξης και του κινήματος αντικειμενικά δημιουργούν έναν **αρνητικό πολιτικό και κοινοβουλευτικό συσχετισμό δύναμης.**

Όμως παρά όλα τα παραπάνω στοιχεία, που συγκροτούν την κοινωνική και την πολιτική κατάσταση, και παρά την ομόθυμη προπαγάνδα των δυνάμεων του συστήματος, **η πολιτική κρίση του συστήματος δεν έχει λυθεί.**

Πρώτον γιατί ο λαϊκός εργατικός κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ, στην μεγάλη του πλειοψηφία **δεν αποδέχεται την πολιτική των μνημονίων** και ένα σημαντικό μέρος την αμφισβητεί από αριστερά. **Δεύτερον** γιατί τα **παραδοσιακά και νεότερα αστικά κόμματα βρίσκονται σε κατάσταση κρίσης και εσωστρέφειας.** **Τρίτο** γιατί η ίδια η πολιτική των μνημονίων, η ένταση των ανταγωνισμών και των πολέμων στην περιοχή, καθώς **και τα νέα επεισόδια της καπιταλιστικής κρίσης δεν επιτρέπουν σταθεροποίηση του συστήματος.** **Τέταρτον,** γιατί υπάρχει ένα σημαντικό κομμάτι των εργαζόμενων και του λαού (πάνω από 10%) που τοποθετείται στα «αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ», με ακόμα πιο σημαντικές επιρροές στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, και **κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις,** μπορεί να γίνει μαγιά για την αντεπίθεση. **Πέμπτο,** γιατί η συνειδητή αποχή, αλλά και από άλλη σκοπιά η ψήφος σε μορφώματα όπως η Ένωση Κεντρώων, είναι εκφράσεις της έντονης απονομιμοποίησης του πολιτικού σκηνικού και του αστικού πολιτικού προσωπικού.

Όπως και οι προηγούμενες, έτσι και αυτή η κυβέρνηση ρίχνει όλες της τις δυνάμεις στο να πείσει ότι δεν υπάρχει «εναλλακτική λύση». Είμαστε μπροστά σε μια πρωτοφανή συστράτευση του πολιτικού συστήματος πράγμα που μπορεί να **βαθύνει ακόμα περισσότερο το ρήγμα ανάμεσα στο πολιτικό σύστημα και τον λαό.** Αντικειμενικά το **ζήτημα του «άλλου δρόμου» μπαίνει στην ημερήσια διάταξη.** Αποτελεί το **κεντρικό ζητούμενο της επόμενης περιόδου.**

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

26. Τα χρόνια αυτά υπήρξαν συγκλονιστικές αλλαγές στο πολιτικό σύστημα. Μεγάλα κόμματα όπως η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, με τα οποία η κυρίαρχη τάξη κυβερνούσε για δεκαετίες γνωρίζουν μια πρωτόγνωρη διαλυτική κρίση. Ταυτόχρονα, ένας **νέος συσχετισμός διαμορφώθηκε μέσα την αριστερά με την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε ηγεμονική δύναμη** και εν συνεχεία με το ανοιχτό πέρασμά του στο μνημονιακό στρατόπεδο-και την μετατροπή του σε δύναμη κρούσης του συστήματος για τη μνημονιακή επίθεση στην εργατική τάξη και τον λαό.

Ο ΣΥΡΙΖΑ οδηγήθηκε στη μνημονιακή πολιτική όχι γιατί «δεν γινόταν αλλιώς», ή από «λάθη της ηγεσίας του» αλλά γιατί η **πολιτική και η στρατηγική του αναπόφευκτα οδηγούσαν σε αυτή την κατάληξη.** Αυτό που κατέρρευσε στην περίπτωση αυτή δεν ήταν η «αριστερά», αλλά η συγκεκριμένη διαχειριστική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή:

- η λογική της **διαπραγμάτευσης εντός των πλαισίων του ευρώ και της ΕΕ,** της αυταπάτης δηλαδή ότι υπάρχει δυνατότητα πιο φιλολαϊκής διαχείρισης εντός των ορίων που τίθενται από τους θεσμούς αυτούς.
- η λογική ότι μπορεί να ανοίξει άλλος δρόμος σε συμμαχία με την ελληνική αστική τάξη ή τμήματά της **στο πλαίσιο του καπιταλιστικού μονόδρομου και των νόμων του.**
- τα όρια της λογικής του κυβερνητισμού, δηλαδή της λογικής ότι μέσα από μια κυβέρνηση με **λογική συνέχειας και διαχείρισης του κράτους,** συμμαχίας με τα εγχώρια και ξένα κέντρα εξουσίας και του ιμπεριαλισμού μπορεί να υπάρξει βελτίωση της θέσης των εργαζομένων.
- η λογική ότι η **ενοποίηση-συνύπαρξη τμημάτων της σοσιαλδημοκρατίας με τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς,** κάτω από την ηγεμονία μιας λογικής σοσιαλδημοκρατικής-κεϋνσιανής διαχείρισης, θα μπορούσε να φέρει έστω μια ανακούφιση των εργαζομένων.
- Τέλος, κατέρρευσε η γραμμή (η οποία εν πολλοίς κυριάρχησε στην αριστερά τα τελευταία 15 χρόνια), ότι η γραμμή της ενότητας πάνω σε ένα **μίνιμουμ πολιτικό πλαίσιο** - που δεν εμπεριέχει τις απαραίτητες ρήξεις μιας ανατρεπτικής, αντισυστημικής πολιτικής- μπορεί να επιβάλει την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και να κλυδωνίσει την κυριαρχία του κεφαλαίου.

27. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι βαθιά ταξική και εχθρική απέναντι στον λαό. Αποτελεί τον κύριο πόλο προώθησης της επίθεσης για την επιβολή των μνημονίων. Επιχειρεί να εμφανίζεται σαν ισχυρή και κυρίαρχη, στηριγμένη στην αμέριστη στήριξη της

αστικής τάξης, των καναλαρχών, του φθαρμένου πολιτικού συστήματος και του ιμπεριαλισμού.

α) Η πολιτική της είναι **πολιτική κλιμάκωσης της μνημονιακής επίθεσης** και των καπιταλιστικών «μεταρρυθμίσεων» - αναδιαρθρώσεων σε όλους τους τομείς. Γενίκευση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, της βάρβαρης λιτότητας, του προκλητικού ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, της βαριάς φοροληλασίας του λαού, της πλήρους κατάργησης του κοινωνικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης, της απελευθέρωσης των αγορών, με το άνοιγμα του δρόμου στο μεγάλο κεφάλαιο και τις πολυεθνικές για «εκκαθάριση» της αγοράς από τα εκτεταμένα στην Ελλάδα μικρομεσαία στρώματα.

Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κέντρο της μνημονιακής επίθεσης, **η προώθηση συνολικά της αστικής στρατηγικής** δεν σημαίνει ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να συγκρουστεί με ορισμένους επιχειρηματίες και «παλιά τζάκια». Ίσα-ίσα, η στήριξη αυτής της πολιτικής προϋποθέτει μια ορισμένη ανανέωση του πολιτικού συστήματος και του πολιτικού προσωπικού, ανακατανομή ρόλων στο επιχειρηματικό και μιντιακό δυναμικό (δημιουργία «νέων τζακιών», με διαπραγμάτευση της σχέσης με τα «παλιά»), ενώ τέτοιες «συγκρούσεις» μπορούν να αξιοποιηθούν στο πλαίσιο της επικοινωνιακής εκστρατείας της κυβέρνησης για την καταπολέμηση της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής. Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η διαπραγμάτευση της σχέσης της κυβέρνησης με τα ΜΜΕ.

β) Στο θέμα του πολιτικού συστήματος και της δημοκρατίας η κυβέρνηση κινείται με γνώμονα τη **συνέχεια του κράτους**. Όχι μόνο δεν έχει παρθεί ως τώρα κανένα μέτρο ουσιαστικού εκδημοκρατισμού, αλλά έρχονται διαρκώς νομοσχέδια με τις διαδικασίες του κατεπείγοντος, ενώ ακόμα και οι πιο απλές αποφάσεις «επιστρέφονται» ως μονομερείς ενέργειες από την τρόικα. Οι δομές στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και το βαθύ κράτος των μυστικών υπηρεσιών παραμένουν άθικτες και στελεχώνονται από ανθρώπους του «συστήματος». Οι πιο αντιδραστικές κατασταλτικές δυνάμεις (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ κλπ) δεν διαλύθηκαν, αλλά ανασυγκροτήθηκαν συνεχίζοντας τον γνωστό ρόλο τους. Οι ασκήσεις του στρατού ενάντια σε καταλήψεις εργατικών χώρων δείχνουν την αλληλοδιαπλοκή των «εσωτερικών» και των «εξωτερικών» μηχανισμών βίας και καταστολής.

Συνολικά το βαθιά και δομικά αυταρχικό κράτος έκτακτης ανάγκης που οικοδομήθηκε κατά την περίοδο των μνημονίων, σε συνεργασία με τον αντιδραστικό μηχανισμό της ΕΕ, παραμένει ανέπαφο.

γ) Εξαιρετικά σημαντικό στοιχείο των εξελίξεων αποτελεί η σχέση της κυβέρνησης με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, **ιδιαίτερα με το αμερικάνικο κέντρο**. Η κυβέρνηση βαθαίνει την εμπλοκή της στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή. Προσφέρει μια νέα βάση στις ΗΠΑ στην Κάρπαθο. Συνεχίζει στο δρόμο του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ, πολιτική που ενδέχεται να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο τους κινδύνους για την ειρήνη στην περιοχή.

Η στάση μας απέναντί στην κυβέρνηση είναι στάση **συνολικής αντίθεσης, αντιπολίτευσης και αγώνα για να ηττηθεί και τελικά να ανατραπεί από αριστερά, από ένα οργανωμένο και ισχυρό εργατικό και λαϊκό κίνημα**.

28. **Ως πολιτική δύναμη** ο ΣΥΡΙΖΑ διαρρηγγύνει τις σχέσεις του με την αριστερά και το εργατικό κίνημα, «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα» και έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό

στρατόπεδο. Η πολιτική αυτή πορεία, σε συνδυασμό με την οργανωτική αποχώρηση-εκκαθάριση μεγάλου τμήματος της οργανωμένης βάσης του **ορίζει ως αναπότρεπτη την διαδικασία μετατροπής του σε αστικό σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα.**

29. Τα παραδοσιακά και νεότερα αστικά κόμματα βρίσκονται σε κατάσταση κρίσης και εσωστρέφειας, χωρίς να μπορούν να αμφισβητήσουν την κυβέρνηση και να επωφεληθούν από την αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζει.

Η ΝΔ δεν έχει ξεφύγει από την εσωστρέφεια και την ήττα, με οξυμένη πάλι στο εσωτερικό της. Ο λόγος δεν αφορά προσωπικούς ανταγωνισμούς αλλά πολιτικές δυσκολίες και αδιέξοδα τόσο στο επίπεδο της πολιτικής γραμμής, όσο και σε επίπεδο ηγεσίας. Η εκδοχή της «σκληρής δεξιάς αντιπολίτευσης» και της επιδίωξης μιας γρήγορης «αριστερής παρένθεσης» ηττήθηκε, κυρίως στο δημοψήφισμα, και ο Σαμαράς αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Η Ν.Δ. βάζει πλάτη στην «εθνική προσπάθεια» επιβολής των μνημονίων από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, άλλωστε μαζί ψήφισαν το καλοκαίρι το τρίτο μνημόνιο. Προσδοκά ότι αφενός θα εξασφαλίσει την εφαρμογή των μνημονίων κι αφετέρου ότι θα καρπωθεί την λαϊκή απογοήτευση από την εφαρμογή τους από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως, παρά τα επικοινωνιακά «αντιπολιτευτικά» παιχνίδια η αμέριστη στήριξη της μνημονιακής καταιγίδας, ιδιαίτερα σε αυτή την φάση της ανελέητης επίθεσης στα μικρομεσαία στρώματα την φέρνει σε αντίθεση με την κοινωνική της βάση και για αυτό βρίσκεται σε κρίση.

Το ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και το Ποτάμι παραμένουν συνολικά σε στασιμότητα χωρίς να μπορούν ν' αναδείξουν την «κεντροαριστερά» σε ισχυρό πόλο. Στο σύνολό τους αποτελούν αστικές δυνάμεις ενταγμένες στο πολιτικό σύστημα, χωρίς αναφορά στην εργατική τάξη, με μόνη σχέση αυτή του ΠΑΣΟΚ με τμήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ιδιαίτερα το Ποτάμι αποτελεί μια δύναμη ανοιχτής και χυδαίας πρακτόρευσης της ΕΕ και των πιο αντιδραστικών κύκλων του ιμπεριαλισμού. Και τα δύο κόμματα ταλαντεύονται ανάμεσα σε αντιπολιτευτικές κορώνες και την προσδοκία να αναδειχθούν σε κυβερνητικούς εταίρους.

Η στήριξη και ανάδειξη του Λεβέντη (Ένωση Κεντρώων), με τις επικίνδυνες νεοφιλελεύθερες και ακροδεξιές αντιλήψεις του είναι αφενός δείγμα της κατάντιας και ανυποληψίας του αστικού πολιτικού συστήματος, αφετέρου προσθέτει κοινοβουλευτικές εφεδρείες σ' αυτό.

Η συζήτηση περί νέας εθνικής συναίνεσης, η προσπάθεια συνεννόησης των αστικών κομμάτων στην προώθηση των μνημονιακών επιταγών και η πιθανότητα συγκρότησης κυβέρνησης με ευρύτερη κοινοβουλευτική στήριξη αφενός δείχνει ότι η προώθηση τέτοιων βάρβαρων πολιτικών φθείρει γρήγορα κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες κι επιτάσσει ευρύτερη συστράτευση δυνάμεων του αστικού μπλοκ, αφετέρου υπογραμμίζει ότι απαιτείται η μέγιστη δυνατή ενότητα του εργατικού-λαϊκού κινήματος και η κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της αριστεράς για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και του μπλοκ που την στηρίζει.

30. Η ναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, παρά την μεγάλη προβολή και στήριξη, παρά τις δικαστικές και κοινοβουλευτικές διευκολύνσεις να εμφανίζεται σαν νόμιμο πολιτικό κόμμα, παρά τη δολοφονική πολιτική της ΕΕ για τους πρόσφυγες που αφήνει τα περιθώρια

στην ακροδεξιά και τους φασίστες σε όλη την Ευρώπη να πλειοδοτούν σε ρατσισμό και ισλαμοφοβία, δεν κατέγραψε δυναμική ανόδου, ιδιαίτερα **στις μεγάλες πόλεις**.

Όμως, η συγκράτηση των δυνάμεών της παρά την απόδειξη του ανοιχτά εγκληματικού της χαρακτήρα δείχνει ότι αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για την αντιμετώπιση του οποίου δεν χωράει κανένας εφησυχασμός. Η πολιτική, ιδεολογική, κινηματική και πολιτιστική μάχη με την Χρυσή Αυγή και τον φασισμό πρέπει να συνεχιστεί ολόπλευρα. Αν και η εμπειρία έδειξε ότι η κρίση του πολιτικού συστήματος, το «προσφυγικό ζήτημα» και η αντιλαϊκή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, δεν ενισχύουν «αντικειμενικά» την ακροδεξιά και τον φασισμό, εντούτοις δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι οι παράγοντες αυτοί, το υπαρκτό υπόβαθρο ρατσισμού, εθνικισμού και σεξισμού που καλλιεργήθηκαν και καλλιεργούνται από την κυρίαρχη ιδεολογία, μπορεί να αξιοποιηθούν από αυτόν, αν δεν υπάρχει η μόνιμη και σταθερή δράση του αντιφασιστικού κινήματος και πάνω από όλα αν δεν δοθεί αντικαπιταλιστική επαναστατική διέξοδος στην καπιταλιστική κρίση.

Το ξερίζωμα του φασισμού απαιτεί μια τιτάνια κινηματική και ιδεολογική προσπάθεια που θα συγκρουστεί στο επίπεδο της πράξης, αλλά και στο επίπεδο της θεωρίας, της ιστορίας, με ειδική κατεύθυνση το χτύπημα των αντιλήψεων αυτών στα σχολεία. **Η δράση του αντιφασιστικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και συνολικά του λαϊκού κινήματος μπορεί να βάλει φραγμό στην ανάπτυξή της.**

Δ. ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

31. Η βίαιη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και η διάσπασή του δημιουργούν ένα πολύ διαφορετικό τοπίο και μια νέα διάταξη δυνάμεων στην αριστερά. Από τη μια πλευρά διαμορφώνονται μεγάλες δυνατότητες για την αριστερά της ανατροπής, από την άλλη υπάρχει ο κίνδυνος να κυριαρχήσουν φαινόμενα αποστράτευσης και απογοήτευσης.

Ο κίνδυνος της απογοήτευσης και της ήττας του μαζικού, λαϊκού, αριστερού αντιμνημονιακού ρεύματος είναι σήμερα πραγματικός. Μια τέτοια ήττα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, κρίσης του «ευρωπαϊκού οράματος», βαθιάς απαξίωσης του πολιτικού συστήματος και ταύτισης της «αριστεράς» με την διαχείριση της κρίσης και της επίθεσης, αντικειμενικά θα δημιουργήσει τον κίνδυνο της δικαίωσης του «μονόδρομου» της αντιδραστικής πολιτικής, ακόμα και τον κίνδυνο να καλύψουν το πολιτικό κενό ακροδεξιές, εθνικιστικές, ακόμα και φασιστικές δυνάμεις.

Παρόλα αυτά σήμερα δεν είμαστε σε περίοδο ήττας. Η ήττα της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει και ήττα του εργατικού κινήματος. Αντίθετα σπρώχνει μαζικά κομμάτια αγωνιστών στην αναζήτηση αριστερής εναλλακτικής πέρα από τα όρια της ρεφορμιστικής κυβερνητικής διαχείρισης.

Την ίδια στιγμή μπορεί να αποτελέσει ευκαιρία για να υπάρξει αποφασιστική ενίσχυση των δυνάμεων της εργατικής χειραφέτησης, του συνεπούς αντιΕΕ αγώνα, της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής προοπτικής.

Οι δυνατότητες που άνοιξαν από τους μεγάλους αγώνες και την τεκτονική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων δεν έχουν κλείσει. Κρίσιμο στοιχείο για την αξιοποίησή τους είναι η στάση των δυνάμεων της αριστεράς με αναφορά στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και

πρώτα από όλα του ΚΚΕ και της ΛΑΕ. Μαζί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι δυνάμεις αυτές συσπειρώνουν ένα δυναμικό, που -κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις που αφορούν την πολιτική κατεύθυνση, την αγωνιστική στάση και την ενωτική διάθεση- **μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην αντεπίθεση του κινήματος**. Πιστεύουμε ότι οι δυνάμεις αυτές με την μέχρι τώρα στάση τους δεν ανταποκρίνονται σε αυτές τις ανάγκες.

32. Η προηγούμενη περίοδος ανέδειξε τα καθηλωτικά όρια της λογικής του ΚΚΕ: της πλειοδοσίας στα λόγια για τη στρατηγική (έτσι κι αλλιώς υπονομευμένη), με ταυτόχρονη άρνηση στο ζήτημα του προγράμματος και του μετώπου, αλλά και της οικοδόμησης κινήματος ανατροπής στο σήμερα.

Το κρίσιμο ζήτημα με το ΚΚΕ είναι ότι δεν έχει γραμμή ανατροπής της πολιτικής κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ σήμερα. Παραπέμπει όλα σχεδόν τα κρίσιμα ζητήματα και τους κόμβους του πολιτικού αγώνα στο ακαθόριστο μέλλον της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας. Μάλιστα η ηγεσία του ΚΚΕ, με τις τελευταίες αποφάσεις της Κ.Ε. του κόμματος, προχώρησε παραπέρα την λογική απόδρασης από τις κρίσιμες πολιτικές συγκρούσεις, καθώς θεωρεί πλέον ως προϋπόθεση για την αποδέσμευση από την ΕΕ και τη διαγραφή του χρέους τη σοσιαλιστική οικοδόμηση! Μιλάει για «λαϊκή εξουσία» χωρίς επανάσταση, και για μια «επαναστατική κατάσταση» χωρίς καμιά τακτική που να συνδέεται και να οδηγεί σε αυτήν. Είναι ένα κόμμα του κοινοβουλευτικού δρόμου.

Ουσιαστικά το ΚΚΕ αποδέχεται και αναπαράγει τη ρεφορμιστική λογική του «μίνιμουμ» και του «μάξιμουμ» προγράμματος, τη διάσπαση του οικονομικού από τον πολιτικό αγώνα. Σήμερα μίνιμουμ μέτρα ανακούφισης μέσα από μετρημένες κινητοποιήσεις χωρίς «τυχοδιωκτισμούς» όπως οι απεργίες διαρκείας ή οι καταλήψεις. Με αγώνες διαμαρτυρίας και όχι πάλης για ρωγμές και νίκες, αφού δεν πιστεύει ότι μπορεί να υπάρξουν νίκες. Και σε επόμενο στάδιο, στο απροσδιόριστο μέλλον που θα έχουν αλλάξει οι αρνητικοί συσχετισμοί, υποσχέσεις για ανατροπές, ρήξεις με την ΕΕ, λαϊκή εξουσία και σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Έτσι, καθλώνει την δυνατότητα το εργατικό κίνημα να πολιτικοποιεί την πάλη του και να σπάει το πλαίσιο της αστικής ηγεμονίας και του συμβιβασμού δημιουργώντας όρους εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης. Συνεχίζει να έχει βαθιά αντιενωτική -ορισμένες φορές ως και διασπαστική και απεργοσπαστική- στάση στους αγώνες.

Υπάρχουν σοβαρές αναζητήσεις και προβληματισμοί σε σημαντικό κομμάτι της βάσης του, τόσο των ψηφοφόρων όσο και των οργανωμένων μελών. Στην αναζήτηση αυτή, η ηγεσία απαντά με κλιμάκωση του ενδοαριστερού εμφύλιου και ιδιαίτερα με επιθέσεις κατά της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

33. **Η πολιτική της ΛΑΕ** διαμορφώνεται σε κατεύθυνση «προοδευτικής, ριζοσπαστικής, διαχείρισης και διακυβέρνησης. Ο χαρακτήρας του μετώπου που προτείνεται από τα μέχρι σήμερα κείμενα της ΛΑΕ ορίζεται ως «αντιμνημονιακός, δημοκρατικός, πατριωτικός, προοδευτικός», κάτι που αφίσταται από τον αναγκαίο ριζοσπαστισμό, το ταξικό και πολιτικό βάθος της σύγκρουσης. Η μέχρι τώρα φυσιογνωμία της ΛΑΕ δεν υπερβαίνει ένα ρεφορμιστικό νεοκεϋνσιανό σχέδιο, με κοινοβουλευτική-θεσμική λογική κυβερνητικής διαχείρισης. Ουσιαστικά δεν κάνει την αναγκαία τομή με την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, που έδειξε στην πράξη ότι καταλήγει σε αδιέξοδο. Χωρίς ρήξη με αυτά τα θεμέλια της ρεφορμιστικής στρατηγικής, είναι εύκολο να πέφτεις σε «ρεαλιστικές προτάσεις».

Ιδιαίτερα αρνητικό στοιχείο αποτελεί το γεγονός ότι πολλές δυνάμεις της ΛΑΕ παραμένουν εγκλωβισμένες στα ίδια πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα με τον ΣΥΡΙΖΑ (ΜΕΤΑ στα συνδικάτα, σε δημοτικά συμβούλια), ακόμα και σε κορυφαίο επίπεδο (περιφέρειες, Εργατικά Κέντρα κλπ), με αποτέλεσμα να υπονομεύεται η δυνατότητα άσκησης ουσιαστικής αντιπολίτευσης στην κυβερνητική πολιτική. Τέλος, και σε ότι αφορά το οργανωτικό μοντέλο, φαίνεται ότι η ηγετική ομάδα της Λαϊκής Ενότητας επαναλαμβάνει τις παλιές γραφειοκρατικές πολιτικές φόρμουλες του ΣΥΡΙΖΑ και την οργανωτική συνταγή του, που οδήγησε σε κατάπνιξη κάθε δημοκρατίας στη βάση.

34. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει σταθερά την κοινή δράση με το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ, στο πλαίσιο του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιμένει με ουσιαστικό τρόπο στην πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αντιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς. Προσανατολίζει την δράση της στην δημιουργία και ωρίμανση όλων εκείνων των πολιτικών, προγραμματικών και κινηματικών προϋποθέσεων που θα συμβάλλουν στην κατεύθυνση αυτή.

Για το σκοπό αυτό επιδιώκουμε την κοινή δράση, τη συνεργασία και κοινή πορεία σε επίπεδο πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων με τον κόσμο που υπερβαίνει την αδιέξοδη πολιτική του ΚΚΕ, με τον κόσμο που εγκαταλείπει τον ΣΥΡΙΖΑ και με τον κόσμο της ΛΑΕ στον βαθμό που οι δυνάμεις της ανεξαρτητοποιούνται από τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ, και συμβάλλουν σε μια μαχητική, ταξική, αντιγραφειοκρατική κατεύθυνση στο κίνημα και τους αγώνες. Επιδιώκουμε τον διάλογο για τα μεγάλα ζητήματα της αριστεράς.